

Sygn. akt VI U 21/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Roslan - Karasińska

Protokolant: protokolant sądowy Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2014 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy T. P.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania T. P.

od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 4 listopada 2013 r. znak (...)

orzeka:

oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 21/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia z dnia 9 września 2013 roku Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W., nr (...) nie zaliczył T. P. do żadnego stopnia niepełnosprawności.

W uzasadnieniu swej decyzji organ podał, iż stan zdrowia adresata decyzji oceniony na podstawie badania przedmiotowego przeprowadzonego przez lekarza – przewodniczącego składu orzekającego oraz analizy dokumentacji medycznej i przeprowadzonych rozmów uzasadnia brak zaliczenia go do jakiegokolwiek stopnia niepełnosprawności.

(decyzja MZON w W. z dnia 9 września 2014 roku – akta WZON)

Od powyższej decyzji wniesione zostało odwołanie rozpatrywane na drodze postępowania administracyjnego przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W., który decyzją z dnia 4 listopada 2013 roku, znak: (...) utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję. W uzasadnieniu organ podał, że schorzenia udokumentowane w toku postępowania nie dają podstaw do zaliczenia odwołującego do jakiegokolwiek stopnia niepełnosprawności.

(decyzja WZON z dnia 4 listopada 2014 roku – akta WZON)

W dniu 5 grudnia 2013 roku oraz 16 grudnia 2013 roku odwołania od decyzji WZON wniósł T. P. zarzucając skarżonej decyzji, iż nie stwierdza ona faktycznego obniżenia sprawności jego organizmu przy wykonywaniu podstawowych czynności życia codziennego i jest krzywdząca.

Ponadto odwołujący dodał, iż w dniu 8 lipca 2011 roku Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności wydał wobec niego orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, zaś w opinii wydanej do skarżonej decyzji nie zakwalifikował go do żadnego stopnia niepełnosprawności. Odwołujący się wskazał, że przecież w ciągu tych dwóch lat jego stan zdrowia jedynie się pogorszył, a dodatkowo rodzaj jego schorzeń nie rokuje poprawy wyzdrowienia, stąd celowość zakwalifikowania go do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

(odwołania: k. 1 – 1 verte, k. 4)

W odpowiedzi na odwołanie, w dniu 10 stycznia 2014 roku WZON wniósł o jego oddalenie wskazując, że na podstawie dokumentacji medycznej, badania osoby zainteresowanej przez lekarza przewodniczącego składu orzekającego oraz oceny sporządzonej przez psychologa ustalił, że stan zdrowia osoby orzekanej nie spełnia przesłanek do zaliczenia do jednego z trzech stopni niepełnosprawności.

(odpowiedź na odwołanie: k. 7-7 verte)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

U T. P. stwierdzono w toku postępowania przed WZON cukrzycę typu II leczoną lekami doustnymi bez powikłań narządowych, nadciśnienie tętnicze dobrze kontrolowane. Na podstawie tych dolegliwości uznano, iż odwołujący się jest samodzielny w zakresie samoobsługi, poruszania się i komunikacji oraz w zakresie pełnienia ról społecznych. Ponadto nie występuje naruszenie sprawności organizmu powodującego ograniczenia w życiu społeczno – zawodowym. Wobec odwołującego się MZON orzekał również o stopniu jego niepełnosprawności w 2009, 2010, 2011 roku zaliczając go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności do dnia 8 lipca 2013 roku.

(decyzja MZON z 16 kwietnia 2009 roku, decyzja MZON z 7 maja 2010 roku, decyzja MZON z 8 lipca 2011 roku, decyzja MZON z 9 września 2013 roku, decyzja WZON z 4 listopada 2013 roku – akta WZON).

W celu określenia schorzeń, na które cierpi odwołujący się i ustalenia ich znaczenia dla orzeczenia wobec niego braku przesłanek do zaliczenia go do jakiegokolwiek stopnia niepełnosprawności Sąd dopuścił w toku niniejszego postępowania dowody z opinii biegłych następujących specjalności: diabetolog, chorób wewnętrznych, neurolog, okulista.

Z opinii biegłego neurologa sporządzonej dnia 24 lutego 2014 roku wynika, iż u odwołującego się stwierdzono okresowy zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego bez upośledzenia jego funkcji ruchowej oraz drżenie kończyn górnych najprawdopodobniej pochodzenia toksycznego. Z opinii biegłego wynika, iż T. P. nie spełnia przesłanek do uznania go za osobę niepełnosprawną.

(opinia biegłej sądowej z zakresu neurologii J. S. z dnia 24 lutego 2014 roku: k. 18)

Biegły sądowy z zakresy chorób wewnętrznych stwierdził u odwołującego się cukrzycę typu II leczoną lekami doustnymi bez powikłań, około dwudziestokilogramową nadwagę i dobrze kontrolowane farmakologicznie nadciśnienie tętnicze. W przeprowadzonym wywiadzie biegły uzyskał informację, iż pacjent przez wiele lat nadużywał alkoholu, co skutkowało zespołem zależności alkoholowej. Zdaniem biegłego odwołujący się prawidłowo nie został zakwalifikowany do żadnego z trzech stopni niepełnosprawności.

(opinia biegłego sądowego z zakresu chorób wewnętrznych J. K. z dnia 15 kwietnia 2014 roku: k. 32 -33)

U odwołującego się zaobserwowano także dolegliwości wzrokowe polegające na praktycznej jednooczności, wynikającą z obniżenia ostrości widzenia oka lewego w następstwie niedowidzenia tego oka w charakterze wrodzonym.

W oku prawym stwierdzono niewielkiego stopnia obniżenie ostrości wzroku do dali z zachowaniem prawidłowej ostrości widzenia do bliży, z zastosowaniem odpowiedniej korekcji okularowej ze względu na małą nadwzroczność i typową związaną z wiekiem badanego tzw. starowzroczność. Zdaniem biegłego sądowego okulisty odwołujący ze względu na narząd wzroku jest osobą niepełnosprawną w lekkim stopniu.

(opinia biegłego sądowego okulisty R. S. z dnia 19 maja 2014 roku: k. 55)

W toku niniejszego postępowania Sąd dopuścił także opinię biegłego sądowego diabetologa. Biegły u badanego rozpoznał cukrzycę typu II skojarzoną z otyłością. Zaznaczył, iż choroba na obecnym etapie jest łagodna i w początkowym stadium, a pomiary glikemii wykonywane przez pacjenta mają znaczenie jedynie edukacyjne a nie terapeutyczne. Zdaniem biegłego do momentu, gdy nie ma potrzeby stosować insuliny, nie ma wskazań do przyznania stopnia niepełnosprawności z powodu cukrzycy.

(opinia biegłego sądowego diabetologa A. P. z dnia 2 lipca 2014 roku: k. 61)

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności. Dodatkowo Sąd oparł ustalenia stanu faktycznego na opiniach biegłych sądowych z zakresu neurologii, chorób wewnętrznych, okulistyki i diabetologii,

W ocenie Sądu opinie sądowe są wnikliwie, rzetelne, a dodatkowo zostały wydane po przeprowadzeniu badań lekarskich i po analizie zgromadzonej dokumentacji lekarskiej. Przy tym brak jest jakichkolwiek podstaw by opiniom odmówić mocy dowodowej.

Żadna ze stron nie wносиła zastrzeżeń do opinii wydanej przez biegłych sądowych. Tym bardziej Sąd ocenił je jako prawidłowe i na ich podstawie dokonał ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Kwestie dotyczące prawidłowego ustalenia stopnia niepełnosprawności, co jest przedmiotem niniejszego postępowania, są uregulowane w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity – Dz. U. z 2011 roku, Nr 127, poz. 721, ze zm.). Zgodnie z art. 3 ust. 1 tej ustawy ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą. Są to stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany oraz lekki. Z kolei na podstawie regulacji art. 6 ust. 1 tej ustawy organami właściwymi do orzekania o niepełnosprawności są powiatowe zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności, stanowiące pierwszą instancję, oraz zespoły wojewódzkie jako druga instancja.

W przedmiotowej sprawie odwołujący się zaskarżył decyzję WZON, gdyż uważa, że powinien mu zostać przyznany lekki stopień niepełnosprawności, zamiast orzeczonego braku jakiegokolwiek stopnia niepełnosprawności. Definicja lekkiego stopnia niepełnosprawności zawarta jest w art. 4 ust. 3 wspomnianej na początku rozważań ustawy. Zgodnie z art. 4 ust. 3 do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Aby ustalić w przedmiotowej sprawie jaki faktycznie jest stan zdrowia odwołującego się oraz na tej podstawie zakwalifikować go do odpowiedniego stopnia niepełnosprawności bądź o braku takiej kwalifikacji, należało posłużyć się specjalną wiedzą medyczną. Zgodnie z treścią art. 278 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego (dalej jako: KPC) w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

Z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie wynika, iż wezwani do wydania opinii w sprawie biegli różnych specjalności, odnosząc się do wszystkich schorzeń, na które cierpi odwołujący się, w przeważającej części wskazali, iż jego stan zdrowia uzasadnia brak orzeczenia wobec niego jakiegokolwiek stopnia niepełnosprawności. Jedynie biegły sądowy okulista wskazał, iż ze względu na stan wzroku odwołującego się istnieją przesłanki, aby przyznać mu lekki stopień niepełnosprawności. Sąd w pełni podzielił zdanie biegłych sądowych z zakresu neurologii, chorób wewnętrznych oraz diabetologii.

Na koniec warto też odnieść się do zarzutu odwołującego odnośnie tego, iż wcześniej miał orzeczonego umiarkowany stopień niepełnosprawności. Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, że we wcześniejszych latach faktycznie ustalono u odwołującego się umiarkowany stopień niepełnosprawności orzekając go okresowo. Właśnie w związku z upływem wskazanego okresu doszło do konieczności wydania nowej decyzji, która stała się przedmiotem odwołania rozpatrywanego w niniejszej sprawie.

Uwzględniając przytoczone rozważania należało, w ocenie Sądu, odwołanie T. P..

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 1 KPC jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)